

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Micháliku a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Gabriely Šimonovej na neverejnom zasadnutí konanom 27. marca 2012 v Bratislave v konaní o európskom zatýkacom rozkaze o sťažnosti vyžiadanej osoby **J. D.** proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 10. februára 2012, sp. zn. 3Ntc 8/2011, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. b/ Tr. por. sťažnosť vyžiadanej osoby **J. D.**
sa z a m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trnave uznesením z 10. februára 2012, sp. zn. 3Ntc 8/2011, podľa § 16 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze (ďalej len „zákon o EZR“) vzal **J. D.**, nar. **X.**, bytom **T.**, bez prihlásenia u **V. B.**, nar. **X.**, **C.**, občianku Slovenskej republiky do vydávacej väzby s tým, že táto sa bude vykonávať v Ústave na výkon väzby Leopoldov.

Proti tomuto uzneseniu podala vyžiadaná **J. D.** sťažnosť, ktorú bližšie písomne nezdôvodnila (č. l. 48 spisu).

Spisový materiál v posudzovanej veci bol prostredníctvom Krajského súdu v Trnave dňa 21. marca 2012 predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky za účelom rozhodnutia o predmetnej sťažnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o riadnom opravnom prostriedku pritom zistil, že sťažnosť je prípustná (§ 18 ods. 1 zákona o EZR), bola podaná

oprávnenou osobou (§ 186 ods. 1 Tr. por.), avšak nebola podaná v zákonom stanovenej lehote (§ 187 ods. 1 Tr. por.).

V zmysle § 1 ods. 2, veta pred bodkočiarkou zákona o EZR sa na konanie podľa tohto zákona použije všeobecný predpis o trestnom konaní, ak nie je ďalej ustanovené inak.

Podľa § 187 ods. 1 Tr. por. sťažnosť sa podáva orgánu, proti ktorého uzneseniu smeruje, a to do troch dní od oznámenia uznesenia, s výnimkou sťažnosti proti uzneseniam podľa § 83 ods. 2; ak sa koná podľa § 204 ods. 1, sťažnosť sa podáva do skončenia skráteného vyšetrovania. Ak sa uznesenie oznamuje tak obvinenému, ako aj jeho zákonnému zástupcovi alebo obhajcovi, plyní lehota od toho oznámenia, ktoré bolo vykonané najneskoršie.

Podľa § 179 ods. 1, veta druhá Tr. por. oznámenie sa robí buď vyhlásením uznesenia v prítomnosti toho, komu treba uznesenie oznámiť, alebo doručením rovnopisu uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 písm. b/ Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť.

Podľa § 193 ods. 2 Tr. por. ako oneskorenú nemožno zamietnuť sťažnosť, ktorú oprávnená osoba podala oneskorene len preto, že sa spravovala nesprávnym poučením, ktoré jej bolo dané pri oznámení uznesenia.

Z obsahu zápisnice spísanej na Krajskom súde v Trnave dňa 10. februára 2012 vyplýva, že napadnuté uznesenie bolo vyhlásené tak v prítomnosti vyžiadanej J. D. ako i jej obhajkyne JUDr. A. Č. (č. l. 24 spisu).

Keďže je ale v poučení rovnopisu tohto rozhodnutia nesprávne uvedené, že je proti nemu možné podať sťažnosť do troch dní odo dňa jeho doručenia na podpísanom súde, pričom navyše obsah poučenia daný pri vyhlásení rozhodnutia nie je možné zistiť, pretože nie je súčasťou vyššie citovanej zápisnice (súčasťou tejto zápisnice nie je ani vyhlásenie oprávnených osôb o opravnom prostriedku), treba za rozhodujúci

pre začiatok plynutia lehoty na podanie sťažnosti zo strany vyžiadanej považovať až okamih doručenia rovnopisu rozhodnutia jej obhajkyňi, t.j. 13. február 2012.

Posledný deň zákonom stanovenej trojdňovej lehoty na podanie sťažnosti bol tak v danom prípade 16. február 2012.

S ohľadom na vyššie uvedené je teda zrejmé, že sťažnosť vyžiadanej J. D., podaná v ústave na výkon väzby dňa 29. februára 2012, bola podaná oneskorene, a preto ju Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 193 ods. 1 písm. b/ zamietol.

Aj napriek tomuto mu však nedá s poukazom na obsah napadnutého uznesenia na záver neupozorniť na tú skutočnosť, že len všeobecnú citáciu účelu vydávacej väzby bez uvedenia akýchkoľvek relevantných okolností daného prípadu treba považovať z hľadiska odôvodnenia vzatia vyžiadanej osoby do väzby za nedostatočnú. V každom jednotlivom prípade je totiž potrebné konštatovať, ktoré konkrétne skutočnosti odôvodňujú obavu zo zmarenia účelu vydávacej väzby, uvedeného v § 16 ods. 1 zákona o EZR, v prípade ponechania vyžiadanej osoby na slobode, čo v odôvodnení napadnutého uznesenia chýba.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť.

V Bratislave 27. marca 2012

JUDr. Štefan M i c h á l i k, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová